

ΕΤΟΣ 61ο

27 Ιανουαρίου 2013

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 4 (3113)

ΤΟ ΚΥΡΟΣ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ

Κέντρο της ὀρθόδοξης λατρείας εἶναι τὸ μυστήριον τῆς θείας Εὐχαριστίας, ἡ τέλεση τῆς θείας Λειτουργίας, ἡ προσφορά τῆς ἀναίμακτης θυσίας τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Αὐτὸ τὸ μεγάλο θαῦμα τελεσιουργεῖται μέσα στό χώρο τῆς Ἐκκλησίας καί τὸ περιβάλλει μέ τὸ κύρος τῆς Ἀρχιερωσύνης Του ὁ ἴδιος ὁ Δεσπότης Χριστός, ἡ κεφαλή τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας. Ὅ,τι δηλαδή τελοῦν ἐδῶ στή γῆ οἱ Ἀρχιερεῖς καί οἱ ἱερεῖς τῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας, αὐτὸ τὸ ἐπικυρώνει ὁ Χριστός.

Τὰ κύρια συστατικά τοῦ κύρους τῆς θείας Λειτουργίας

Αὐτὰ προέρχονται ἀπό τὸ μεγαλεῖο τῆς σωτηρίας χάριτος τοῦ Μεγάλου Ἀρχιερέα Χριστοῦ, πού διοχετεύεται μέ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα στό μυστήριον. Ὅ,τι διακρίνει Ἐκεῖνον, τὸ ἴδιο διακρίνει καί τή θ. Εὐχαριστία. Αὐτές τίς βασικές διακρίσεις μᾶς τίς ἀπαριθμεῖ ὁ ἅγ. Παῦλος, λέγοντας ὅτι τέτοιοι Ἀρχιερεῖς μᾶς χρειαζόταν, «ὁσιος, ἄκακος ἀμίαντος».

Πρῶτον, παραθέτει τὴν ἀγιότητά Του, τὸ ὀσιακὸ του μεγαλεῖο, τὴν ὑπακοή Του στό ἔργο τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου μέχρι θανάτου, «θανάτου δέ σταυροῦ». Παραθέτει καί τὴν ἀποφασιστικότητά Του νά ὀλοκληρώσει τὸ ἔργο τῆς θείας δικαιοσύνης τοῦ Πατέρα Του στή γῆ· «πρέπον ἐστὶν ἡμῖν πληρῶσαι πᾶσαν δικαιοσύνην» (Μτ. 3, 15). Γι' αὐτὸ καί ἡ θ. Λειτουργία δικαιώνει τὸν πιστὸ πού συμμετέχει σ' αὐτή. Τὸν δικαιώνει τὸ Σῶμα καί τὸ Αἷμα τοῦ Χριστοῦ «τὸ ἐκχυθέν ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς καὶ σωτηρίας».

Δεύτερον, προβάλλει τὴν χωρὶς ὄρια ἀκακία καὶ καθοσύνη Του διότι «δὲν βρέθηκε δολιότητα στό στόμα του» (Α' Πέτρ. 2, 22). Στὴν ἐπί γῆς ζωὴ Του «διήλθεν εὐεργετῶν» τοὺς ἀνθρώπους παρά τὴν κακία καί τὴν ἀχαριστία πολλῶν ἀπ' αὐτούς. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἰσχυρότερη ἀπόδειξη τῆς χάριτός Του· «τοῦτο χάρις παρά Θεοῦ». Ὅσοι μετέχουν στή θ. Λειτουργία ἀπολαμβάνουν τὴν ἀνεξάντλητη καθοσύνη τῆς χάριτός Του παρά τὴν ἀναξιότητά τους.

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Έβρ. ζ' 26 - η' 2)

«Τοιοῦτος ἡμῖν ἔπρεπεν ἀρχιερεύς»

Ἀδελφοί, τοιοῦτος ἡμῖν ἔπρεπεν ἀρχιερεύς, ὁσῖος, ἄκακος, ἀμίαντος, κεχωρισμένος ἀπό τῶν ἁμαρτωλῶν καί ὑψηλότερος τῶν οὐρανῶν γενόμενος, ὃς οὐκ ἔχει καθ' ἡμέραν ἀνάγκην, ὥσπερ οἱ ἀρχιερεῖς, πρότερον ὑπὲρ τῶν ἰδίων ἁμαρτιῶν θυσίας ἀναφέρειν, ἔπειτα τῶν τοῦ λαοῦ· τοῦτο γάρ ἐποίησεν ἐφάπαξ ἑαυτὸν ἀνενέγκας. Ὁ νόμος γάρ ἀνθρώπους καθίστησιν ἀρχιερεῖς ἔχοντας ἀσθένειαν, ὁ λόγος δὲ τῆς ὀρκωμοσίας τῆς μετὰ τὸν νόμον, υἱὸν εἰς τὸν αἰῶνα τετελειωμένον. Κεφάλαιον δὲ ἐπὶ τοῖς λεγομένοις, τοιοῦτον ἔχομεν ἀρχιερέα, ὃς ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ τοῦ θρόνου τῆς μεγαλωσύνης ἐν τοῖς οὐρανοῖς, τῶν Ἁγίων λειτουργὸς καὶ τῆς σκηνῆς τῆς ἀληθινῆς, «ἣν ἔπηξεν ὁ Κύριος», καὶ οὐκ ἄνθρωπος.

Τρίτον, ἐπισημαίνει ἔντονα τὸ ἀμόλητον τοῦ θείου Του προσώπου ἀπὸ κάθε εἴδους μολισμὸ ἀμαρτίας ἐπειδὴ «ἀμαρτίαν οὐκ ἐποίησεν». Ὁ Χριστὸς δὲν ἔχει σχέση μὲ τὴν ἀμαρτία καὶ δὲν μπορεῖ νὰ συγκριθεῖ ἢ ἀναμαρτησία Του ὡς ἀνθρώπου μὲ κανένα ἄνθρωπο. Διότι ἡ γέννησή Του ἦταν ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς Παρθένου. Ἐκανε συγκατάβαση στοὺς ἀμαρτωλοὺς γιὰ νὰ τοὺς ἀπαλλάξει ἀπὸ τὴν ἀμαρτία. Καὶ αὐτὴ ἡ συγκατάβαση κορυφώνεται στή θ. Λειτουργία πού εἶναι ἀνάμνηση τῆς θυσίας Του ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ. Θυσία πού δώρησε ἄφεση ἀμαρτιῶν καὶ ζωὴ αἰώνιο.

Τέταρτο, ἀποκαλύπτει τὴ θεολογικὴ ἀλήθεια ὅτι ὡς Ἀρχιερέας βρίσκεται στὰ δεξιὰ τοῦ μεγαλείου καὶ τῆς δόξας τοῦ Θεοῦ Πατέρα πού ὑπέρκειται τοῦ φυσικοῦ καὶ τοῦ πνευματικοῦ οὐρανοῦ. Μετὰ τὴν Ἀνάστασή Του καὶ τὴν εἰς οὐρανοῦ ἀνάληψή Του εἶναι ὁ «τά πάντα ἐν πᾶσι Χριστός» (Κολλ. 3,11). Ἀποκαλεῖ δὲ τὸν Χριστὸ ὁ ἀπ. Παῦλος «Υἱὸν εἰς τὸν αἰῶνα τετελειωμένον»· δηλαδή, ὁ Χριστὸς, ὡς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ἔχει τὴν ἴδια φυσικὴ ιδιότητα τῆς τελειότητας ὅπως ὁ Θεὸς Πατέρας, ἐπειδὴ εἶναι «ὁ ἐκ Πατρὸς γεννηθεὶς». Καὶ ὡς Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, δηλαδή ὡς ἄνθρωπος συμμετέχει στὴν τελειότητα τῆς θεότητάς Του. Εἶναι τέλειος Θεὸς καὶ τέλειος ἄνθρωπος καὶ κάνει καὶ ἐμᾶς μέτοχους κατὰ χάριν τῆς τελειότητάς Του μέσα στό μυστήριό τῆς θ. Λειτουργίας, ὅπου ὁ ἀγιάζων ὡς Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας ἀγιάζει καὶ ἐμᾶς. Συμμετέχουμε στὴν τελειότητα καὶ ἐνότητα τῆς πίστεως στό πρόσωπό Του μὲ τὴ χάρι καὶ τὴ δύναμη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος πού τελεσιουργεῖ τὸ μυστήριό τῆς ἀναίμακτης θυσίας. Κοινωνοῦμε τοῦ Σώματος καὶ τοῦ Αἵματός Του καὶ οἱ ἀτελεῖς βιώθουμε τὴν ἀγιότητά Του καὶ τελειότητά Του μέσα στὴν ἀσθενικὴ ἀνθρώπινη φύση μας. Ὁ λειτουργὸς τῶν ἁγίων Χριστὸς μᾶς καθιστᾷ λειτουργοὺς καὶ κοινωνοὺς τῶν θείων Του μυστηρίων ἐδῶ στὸν κόσμο. Μᾶς ἀξιώνει νὰ κοινωνοῦμε τῆς ἀγιότητάς Του, διότι εἶναι ἐπιθυμία Του καὶ θέλημά Του: «Ἁγιοὶ γίνεσθε ὅτι ἅγιος εἰμί».

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἀδελφοί, τέτοιος ἀρχιερεύς πραγματικά μᾶς ἔπρεπε, ἅγιος, ἄκακος, ἀμόλυντος, χωρισμένος ἀπό τοὺς ἁμαρτωλοὺς καὶ ὑψωμένος τώρα ἐπάνω ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς, ὁ ὁποῖος δέν ἔχει ἀνάγκη, ὅπως οἱ ἀρχιερεῖς, νά προσφέρῃ θυσίας κάθε ἡμέραν, πρῶτα διὰ τὰς δικάς του ἁμαρτίας καὶ ἔπειτα διὰ τὰς ἁμαρτίας τοῦ λαοῦ· αὐτὸ τὸ ἔκανε μιά γιὰ πάντα, ὅταν προσέφερε τὸν ἑαυτόν του. Ὁ νόμος ἐγκαθιστᾷ ἀρχιερεῖς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἀδυναμίας. Τὰ λόγια ὁμως τοῦ ὄρκου, πού ἐδόθηκε ὑστερα ἀπὸ τὸν νόμον ἐγκαθιστοῦν αἰώνιως τὸν Υἱόν, τὸν τέλειον. Τὸ βασικόν σημεῖον τῶν ὄσων λέγομεν εἶναι τοῦτο: ὅτι ἔχομεν ἓνα τέτοιον ἀρχιερέα, ὁ ὁποῖος ἐκάθισε εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ θρόνου τῆς Μεγαλωσύνης εἰς τοὺς οὐρανοὺς, ὅπου ὑπηρετεῖ τὰ Ἅγια τῶν ἁγίων καὶ τὴν σκηνὴν τὴν ἀληθινὴν, τὴν ὁποίαν ἔστησεν ὁ Κύριος καὶ ὄχι ἄνθρωπος.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέιλλα, Ἀρχιμ. Εὐδ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

Ἡ ἀξία τῆς θείας Λειτουργίας γιὰ τὸν σύγχρονο ἄνθρωπο

Ἐάν ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος μὲ ἀπλὸ καὶ εἰλικρινὴ τρόπο μπορέσει νά πιστέψῃ μὲ βεβαιότητα στὴ θεανθρώπινη παρουσία τοῦ Χριστοῦ καὶ τὸν συναντήσῃ μέσα στό ἱλαρευτικὸν ἔργον τῆς Ἐκκλησίας θὰ ζῆσιν τὴν ἀποκάλυψη τῆς ζωῆς του. Διότι χωρὶς ὑλικά ἔξοδα, χωρὶς ψυχικὸ ἄγχος, χωρὶς γνωστικὰ ἀπαιτήσεις θὰ ἀγγίξῃ τὴν ζωντανὴν ἀλήθειαν τῆς ζωῆς καὶ θὰ τοῦ ἀναπαύσῃ ὅλον τὸν ψυχικὸν του κόσμον. Θὰ τοῦ δώσῃ τὴν βεβαιότητα ἐκείνην πού τοῦ ἔχει στερήσει ὁ κόσμος τῶν συνεχῶν ἀλληλιώσεων καὶ ἀπογοητεύσεων. Θὰ τὸν ἐμπνεύσῃ νά ἀντιληφθῇ τὴν πνευματικὴν ἀξίαν πού ἔχει ὁ ἄνθρωπος πάνω στὴ γῆ. Ἐὰν οὐκ ἔστιν ἓνα νομικὴ, ἀτομικὴ καὶ οἰκονομικὴ μονάδα πού, ἂν δέν παράγῃ ὁδηγεῖται στό περιθώριον. Ἀλλὰ μιά εὐλογημένη παρουσία τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ Ἐκείνου πού τὴν παρέχει σὲ ἐκείνους πού τὸν προσκυνοῦν καὶ σὲ ἐκείνους πού τὸν ἀποστρέφονται. Ἐνὸς ἀνθρώπου πού βρῆκε τὴν πίστην στὸν Θεὸν καὶ τὸν ἑαυτοῦ καὶ δέν ἐξαρτᾶται πιά ἀπὸ τὴν ἀξιολόγησιν τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ἐκτίμησιν καὶ πατρικὴν στοργὴν τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ τῆς Ἐκκλησίας, πού ζεῖ καὶ διοικεῖται πλοῦσι τὴν χάριν Του μέσα στὴ θεῖαν ἱλαρείαν.

Ἀρχιμ. Χ. Ν.

27 Ἰανουαρίου 2013: ΚΥΡΙΑΚΗ ἸΕ΄ ΛΟΥΚΑ (ΤΟΥ ΖΑΚΧΑΙΟΥ)
Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως
(ἀνακομιδὴ λειψάνου ἐν ἔτει 438).

Ἦχος: α΄ – Ἐωθινόν: Α΄ – Ἀπόστολος: Ἐβρ. ζ΄ 26-π΄ 2. – Εὐαγγέλιον: Λουκ. ιθ΄ 1-10.

Ἡ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 3 Φεβρουαρίου, ἸΕ΄ Ματθαίου.

Ἀπόστολος: Β΄ Κορ. δ΄ 6-15 – Εὐαγγέλιον: Ματθ. κβ΄ 35-46.

Ἀπό τίς νέες ἐκδόσεις τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας

ΧΡΗΣΤΟΥ ΣΠ. ΒΟΥΛΓΑΡΗ, Ὁμοτ. Καθηγ. Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΑΡΧΕΓΟΝΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ 30-70 μ.Χ.

(Α΄ ἔκδ., σχῆμα 17x24 ἑκατ., σελ. 696)

Ὁ ὁμότιμος Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Χρήστος Βούλγαρης, μέ τῆ μακρᾶ ἐπιστημονικῆ ἐνασχόλησίν του κατά τό παρελθόν μέ διάφορες πτυχές τοῦ θέματος, διαπραγματεύεται τή μελέτη τῆς ζωῆς καί τῆ δράσῃ τῆς ἀρχεγόνου Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, ἔργο ἄκρως δυσχερές καί ἐπίπονο.

Ὁ Καθηγητῆς μέ τήν ἀπαιτούμενη λεπτή καί προσεκτικῆ ἐριμνησία τῶν συναφῶν μαρτυριῶν καί ἐνδείξεων συνέγραψε τήν περισπούδαστη καί ἐμπεριστατωμένη αὐτή μελέτη γιά τήν Ἱστορία τῆς βασικότερης καί δυσκολότερης περιόδου τῆς ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, δηλαδή τῆς πρώτης καθόλου χριστιανικῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ διαπραγμάτευση τοῦ θέματος περιλαμβάνει εἰσαγωγή καί τρία μέρη. Στήν Εἰσαγωγή καταγράφονται ἡ ἔκταση καί τά ὅρια τῆς ἀποστολικῆς ἐποχῆς καί οἱ ἀπαρχές, δηλ. τό θεανθρώπινο πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καί ἡ Ἐκκλησία. Τό Α΄ μέρος ἐστιάζει στήν Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων, ἀπό τήν Πεντηκοστή μέχρι τήν Ἀποστολική Σύνοδο. Στό Β΄ μέρος καταγράφεται ἡ ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας στόν Ἑλληνο-ρωμαϊκό κόσμον, ἀπό τή Β΄ Ἀποστολική Περιοδεία τοῦ Παύλου μέχρι τόν Ἰουδαϊκό Πόλεμον καί τήν καταστροφή τῶν Ἱεροσολύμων. Καί τό τελευταῖον μέρος ἀναφέρεται στή διοίκηση καί τήν ὀργάνωση τῆς Ἐκκλησίας, ὀλοκληρούμενον μέ τή λατρεία τῆς Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας.

«ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖον φύλλον ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῶν 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότῃς - Διευθυντῆς· Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ» σ' ὄλον τόν κόσμον μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr